

Îndemn la sfințire și dragoste (4:1-12)

În prima parte a epistolei Pavel se focalizează pe aducerea aminte și pe păzirea și reactivarea resurselor deja existente. În a doua parte a epistolei, el se concentrează pe îndemnuri, sfaturi practice și clarificarea teologiei despre revenirea Domnului. A doua parte a epistolei se împarte în trei secțiuni:

- i) 4:1-12 – îndemn general la sfințire și dragoste
- ii) 4:13-5:11 – clarificarea teologiei despre revenirea Domnului
- iii) 5:12-28 – sfaturi concrete și practice

Deja la sfârșitul capitolului 3 Pavel le urează să crească în dragoste după modelul dragostei lor explicându-le și de ce a insistat în epistolă așa de mult pe aducerea aminte a mărturiei lor și a grijei lor. El le explică deschis că sunt vulnerabili în războiul spiritual, iar soluția era pentru ei să crească în dragoste și să rămână conectați la trupul lui Hristos și la Cuvântul lui Dumnezeu (care îi era revelat lui Pavel și deci era depozitat tot în trupul lui Hristos). Dumnezeu are resurse minunate pentru fiecare credincios. El știe ce întrebări avem, unde suntem vulnerabili, ce boli avem, și are pentru fiecare din aceste resurse de care avem nevoie. Dar aceste resurse sunt ascuse în trupul lui Hristos.

În Efeseni 4 Pavel afirmă că Dumnezeu A DAT BISERICII acei oameni care să îi echipeze pe sfinți. Este deci un DAT, și nu un lucru posibil. Biserica din fiecare secol are oamenii în care Domnul și-a așezat resursele noastre. Dacă te rogi și îl cauți pe Domnul și mai ales dacă te alipești de trupul Lui și ai o inimă deschisă, atunci Domnul îți va trimite oamenii cu care trebuie să te intersectezi. Pentru tesaloniceni exista Pavel. Prin Pavel Domnul putea suplini ce lipsea credinței lor. Dar, deși Pavel a murit, acest har nu a fost doar pentru Tesaloniceni. Domnul se îngrijește de copiii Lui din fiecare secol. Domnul știe vulnerabilitățile credinței noastre. Pentru fiecare din noi El are frați prin care să ne întărească. Aceștia sunt în primul rând frații din Biserica locală. Dar nu doar ei. Sunt și frații din Biserica Sa Universală. Când frații din Biserica locală (cum era și cazul tesalonicenilor) nu pot împlini nevoile noastre, atunci Domnul folosește resurse din Biserica Sa universală (cum era și Pavel). Așa îi îndeamnă și Pavel:

- Domnul să vă facă să creșteți tot mai mult în dragoste:
  - i. unii față de alții și
  - ii. față de toți. (3:12)

Mai întâi frații din Biserica locală și apoi frații de pretutindeni. Aici este o mare taină și o mare înțelepciune. Domnul este dispus și vrea să te intersecteze cu frații în care a așezat resursele de care tu ai nevoie. Dar întrebarea este: tu ești deschis? Înțelegi aceste legități? Ești cu adevărat smerit? Prețuiești cu adevărat trupul lui Hristos? Crezi cu adevărat în această taină? Și înțelegi că Domnul lucrează adesea prin bolile fraților tăi, și că bolile lor vor scoate la lumină bolile tale și vor crea un prilej pentru propria ta vindecare? Problema nu este deci de ce un frate se comportă așa și așa cu mine, ci ce scoate la iveală din inima mea comportamentul lui? Ferice de cine înțelege taina și bogăția inestimabilă ale trupului lui Hristos. De multe ori trebuie să ne întâlnim cu anumiți frați care nu sunt aproape de noi, așa cum era Pavel față de Tesaloniceni. Tesalonicenii aveau nevoie să se reîntâlnească din nou *cu Pavel*. Și noi în anumite momente ale lucrării noastre avem nevoie să ne întâlnim cu *anumiți* frați și să citim *anumite* cărți, să înțelegem *anumite* pasaje din Scriptură.

Pavel ne explică nu doar resursele care sunt în trupul lui Hristos, dar și războiul spiritual care se dă ca noi să nu ne intersectăm cu aceste resurse. Cel rău nu vroia ca Pavel să se reîntâlnească cu Tesalonicenii. La fel el nu vrea ca noi să ne intersectăm cu oamenii care sunt depozitarii resurselor noastre. Suntem în război. Uneori războiul se întetește. Cu cât miza este mai mare, cu atât războiul este mai intens. Uneori ne trezim cu aceste resurse în brațe. Alte dăți trebuie să ne rugăm și să postim cu perseverență pentru ele. În mod cert, există războaie intense ca să NU ne intersectăm cu acei frați CHEIE prin care Domnul ne poate vorbi, întări credința noastră și să ne conducă în următoarea etapă a lucrării noastre.

Cel rău are multe metode pentru a ne ține departe de acei frați-resursă. Prima și cea mai la îndemână este să ne strecoare răceală, judecată, prejudecăți față de Biserica Domnului. El va începe cu răceală doar față de un frate, apoi față de Biserica locală, apoi de ce nu față de Biserica Sa de pretutindeni. Răceala față de un frate afectează relația cu toți frații și te așează într-o poziție din care nu poți primi în toată plinătatea resursele pe care Domnul le-a ascuns pentru tine în Biserica Sa. De aceea Pavel se interesează de dragoste dintre ei și

apoi de dragostea lor față de el. Adesea cel rău atacă chiar relația cu fratele-resursă, cum dorea și în cazul tesalonicenilor, ca prin denigratorii Iudei să le scadă încrederea în Pavel și dorința să se mai întâlnească cu el. Pavel se asigură că și ei doresc să îl vadă și îi îndeamnă, prin modelul lui, ca și ei să se roage pentru întâlnirea cu Pavel. Și dacă primele două strategii ale celui rău descrise mai sus nu dau rod, cel rău tot nu se lasă bătut, și pune tot felul de piedici ca cei doi frați - fratele în nevoie și fratele-resursă - să nu se întâlnească. Și atunci războiul trebuie câștigat prin perseverența în rugăciune. Să te rogi și să nu te lași. Să nu te lași descurajat că răspunsul întârzie să vină. Ferice de cine are discernământ în bătăliile Domnului și perseverează în bătăliile Domnului și nu în bătăliile sale.

În prima parte a capitolului găsim un îndemn general la sfințire și dragoste. Pavel include cele trei domenii clasice în ce privește trăirea creștină: sfințirea personală, dragostea de frați și mărturia față de oameni. Ne sfințim ca să putem să iubim frații și să fim lumini în lume. Iată pe scurt concepția paulină pentru trăirea creștină.

4:1 este un verset cheie. El ne descoperă mai multe aspecte despre trăirea creștină:

- **Scopul și motivația trăirii** – este ca să fim plăcuți lui Dumnezeu. Dincolo de așteptările oamenilor sau de beneficiile personale ale trăirii în neprihănire, scopul principal este acela de a fi plăcuți lui Dumnezeu. Trăim spre slava și bucuria Lui, dorim să onorăm pe Cel care ne-a răscumpărat, dorim să nu Îl întristăm, ci să primim aprecierea Lui și El să își găsească plăcerea în noi. Dorim să fim o pricină de bucurie pentru cer. Iată o motivație curată pentru trăirea creștină. Ține de noi să fim plăcuți Domnului și să ne lăsăm purtați și transformați de harul Lui. Trăim într-un secol al împlinirii personale și adesea ne sfințim pentru fericirea noastră în primul rând. Este adevărat că sfințirea ne aduce nenumărate beneficii încă din această viață. Dar cu toate acestea, Evanghelia nu este o Evanghelie a împlinirii oamenilor, ci o Evanghelie a gloriei lui Dumnezeu. Fericirea și nevoile noastre nu sunt neglijate, dar pe primul loc trebuie să fie mereu gloria și bucuria lui Dumnezeu. Principala motivație a sfințirii noastre nu este confortul nostru, ci dorința de a-i fi plăcuți lui Dumnezeu, de a aduce bucurie și

desfătare Celui ce ne mântuiește. Pavel, deși era apostol și părintele lor spiritual, îi îndeamnă În Numele Domnului Isus să trăiască în sfințenie. Era în joc însăși Numele Domnului. Ei erau purtători ai acestui Nume și trebuia să Îl onoreze. Ei erau martori ai Domnului și trebuia să trăiască într-un chip vrednic de Domnul.

- **Modelul trăirii** – sfințirea și iubirea înseamnă ceva anume pentru fiecare din noi. Pavel știe că există o anumită sfințire și o anumită dragoste care te face plăcut lui Dumnezeu. El dorea ca tesalonicenii să se sfințească și să iubească după voia lui Dumnezeu. De aceea el face apel din nou la modelul lor. Pavel le cere să calce pe urmele lui ca unul care era sigur de faptul că el calcă pe urmele lui Hristos.
- **Permanentă creștere în această trăire** – Pavel nu le cere doar să trăiască într-un anume fel, ci le cere să crească în permanență în această trăire. El le-a fost un model, dar și o provocare. Ideea de **creștere** apare și la finalul capitolului 3 și este un concept cheie în teologia paulină. El îl reia din nou în 4:9. Creșterea în asemănarea cu Hristos este un imperativ pentru toți credincioșii, atât pentru cei de la început, cât și pentru cei care au zeci de ani de credință, cât și pentru cei care au atins înălțimi spirituale fascinante. Nu poți stagna, nu poți rămâne la același nivel. Ori mergi înainte, ori dai înapoi. Oricât de multe biruințe ai avea. Oricât de mult ai cunoaște din Scriptură, oricât de înalte ar fi performanțele tale spirituale, imperativul este același: sporește, crește, cunoaște mai mult, slujește mai mult, trăiește mai mult! Din perspectiva lui Pavel siguranța și protecția nu este asigurată de un anumit nivel spiritual, ci de faptul de a fi în creștere spirituală. Relaționăm cu un Dumnezeu INFINIT. Oare cum poți spune DA infinitului? Oare nu decât repetând același DA în fața fiecărei fărâme din INFINIT care ne este revelată? Pavel știe că scopul lui Dumnezeu cu noi nu este doar să ne mântuiască, ci și să ne facă asemenea chipului Fiului Său. Mântuirea nu poate fi despărțită de acest proces al creșterii spirituale. Iar ținta este să fim asemenea Fiului Său, iar acest lucru va rămâne mereu o țintă. Dacă am trăi o mie de ani în acest proces al modelării, tot am fi așa de departe de țintă. Deci procesul creșterii nu se încheie niciodată. Probabil nici chiar după moarte. Oare în eternitate (bineînțeles după alte legități) Mireasa nu va fi într-o continuă transformare după chipul Mirelui

ei? A fi în relație cu Dumnezeu înseamnă a te lăsa permanent modelat de El. Dumnezeu a conceput procesul salvării sufletului astfel încât acesta să fie unul și același lucru cu procesul zidirii chipului lui Hristos în noi. Astfel, creșterea este o poruncă, iar încălcarea ei înseamnă pentru ORICINE ieșirea din spațiul protecției lui Dumnezeu. Dacă nu este creștere, este regres, iar regresul poate fi fatal și duce în cele din urmă la pierderea credinței. Creșterea permanentă nu este doar pentru unii, nu este opțională, nu este doar ceva de dorit, sau foarte frumos și benefic pentru noi, ci este obligatorie pentru toți. Pavel însuși era în acest proces și nu își permite luxul stagnării spirituale. În 3:12 el se dă pildă în ce privește creșterea, iată cum se descrie pe sine și echipa sa misionară în 2 Corinteni:

- Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și *suntem schimbați în același chip al Lui*, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (3:18).
- De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinlăuntru, *se înnoiește din zi în zi*.(4:16)
- Pavel creștea din zi în zi în har. Cum se produce această creștere? Perseverând în ascultare, străduindu-te să faci mai bine ceea ce ai făcut ieri, acceptând noile provocări ale lui Dumnezeu, cucerind noi teritorii din Împărăția lui Dumnezeu, cunoscându-L mai bine pe Domnul din spațiile în care El se revelează. Creșterea nu este o sfortare. Creșterea o face Domnul. Trebuie însă să colaborăm cu El. Voi da doar două sfaturi practice care ilustrează extrem de clar conlucrarea de creștere. Primul are în vedere studierea tuturor cărților Scripturii. Prin harul Lui am studiat mai multe cărți din Scriptură. De fiecare dată, absolut de fiecare dată, după ce am finalizat o carte am rostit: Cât de sărac eram înainte! Cât de vulnerabilă era credința mea fără aceste adevăruri noi despre Domnul și căile Sale, ce puțin cunoșteam despre Dumnezeul meu! Pot spune că am devenit un alt om de fiecare dată când am studiat o nouă carte din Biblie. Cu adevărat Domnul Și-a ascuns slava Sa în această carte. Al doilea exemplu are în vedere acceptarea încercărilor din viața noastră. Creșterea spirituală se intensifică nespun prin încercări, dacă în mijlocul acestora ne poziționăm

corect în Hristos. Niciodată nu vei ști exact cum vei fi după cei vei fi trecut cu bine încercare. Dar de fiecare dată se mai duce un nor de pe minte și se mai așează ceva minunat din Hristos în suflet. Nu poți stagna. Crești sau mori! Nu este alternativă!

La fel cum în cap. 2 Pavel a insistat că Evanghelia propovăduită de ei este Evanghelia lui Dumnezeu, Pavel insistă în acest pasaj că învățăturile despre trăirea creștină vin direct de la Dumnezeu:

- Și să fiți plăcuți *lui Dumnezeu*
- Vă îndemnăm în *Numele Domnului Isus*
- Ce învățături v-am dat *prin Domnul Isus*
- Voia *lui Dumnezeu* este sfințirea voastră
- Pentru că *Domnul pedepsește* toate aceste lucruri
- Căci *Dumnezeu* nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire
- Cine nesocotește aceste învățături, nesocotește nu pe un om, *ci pe Dumnezeu care v-a dat și Duhul Său cel Sfânt*
- Căci singuri ați fost învățați *de Dumnezeu* să vă iubiți unii pe alții

Pavel nu vroia să fie confundat cu învățătorii ambulanti ai secolului 1 care își făceau tot felul de discipoli. Erau mulți astfel de învățători, iar discipolii lor încercau să îi imite în toate lucrurile. Pavel le cere tesalonicenilor să îi calce pe urme, dar le aduce aminte că aceasta este însăși voia lui Dumnezeu. Ei nu trebuia doar să îi fie plăcuți lui Pavel. Ei erau chemați să fie plăcuți Domnului. Dumnezeu este Sfânt. El i-a chemat la sfințire. Tot El le-a dăruit și resursele. Resursa principală este Duhul Său. Acesta le-a dăruit o nouă natură, le descoperă voia lui Dumnezeu și îi ajută să înfăptuiască această voie. Acest Duh este Duhul *Sfânt*. A primi Duhul Sfânt înseamnă a fi așezat în Sfânta Sfintelor, înseamnă a deveni un Templu pentru Dumnezeul cel Sfânt, înseamnă a fi purtători ai slavei Sale, înseamnă a trăi fiecare clipă în prezența Sa. Orice amărăciune, orice abatere de la poruncile Sale întristează pe Duhul Sfânt și nu onorează pe Domnul care a ales să locuiască în noi.

Dumnezeu cel Preasfânt este motivația sfințirii noastre. Adesea uităm de ce trebuie să fim sfinți precum El este sfânt. El locuiește în noi și aceasta nu este o metaforă frumoasă, ci o realitate coplesitoare. Adesea uităm că Dumnezeu locuiește în noi, că noi trăim fiecare clipă în prezența Lui, că noi suntem Templul Lui și ne aflăm în Sfânta Sfintelor în fiecare clipă. Și adesea cedăm

ispitelor având impresia doar că supărăm un Dumnezeu care ne privește de sus din înaltul cerului. Nu, Dumnezeu locuiește în fiecare din copiii Lui. Distanța dintre noi și tronul Lui este prea mică pentru a fi calculată. Noi suntem uniți cu El, așezați în Hristos în locurile cerești. Acest adevăr ne motivează enorm în sfințirea noastră și ne ajută să înțelegem mai bine imperativul sfințirii noastre: fiți sfinți, precum El este sfânt. Deci sfințenia lui Dumnezeu, natura desăvârșită a lui Dumnezeu este cea care solicită sfințirea noastră. Sfințirea nu se negociază pentru că AȘA este Domnul, iar El nu își schimbă natura. Imuabilitatea lui Dumnezeu face sfințirea un lucru care nu se negociază și nu se relativizează.

Adesea ne întrebăm de ce sfințire în anumite domenii? De exemplu de ce este interzisă sexualitatea înainte de căsătorie, de ce este interzisă homosexualitatea, de ce a te ameți cu alcool este foarte grav? De ce? Ca să răspundem la aceste întrebări, adesea încercăm să identificăm consecințe negative ale acestor porunci. Și este adevărat că încălcările poruncilor divine aduc consecințe negative asupra celui ce le încalcă și se dovedesc deci a fi spre binele nostru. Dar dincolo de acest lucru, răspunsul pentru aceste interdicții își găsește răspunsul în însăși natura lui Dumnezeu. Lui Dumnezeu nu îi plac aceste lucruri. Așa este natura Lui. Lui îi este scârbă, urăște aceste lucruri. A-L respecta pe Domnul, înseamnă a respecta lucrurile care îi sunt plăcute. Chiar dacă nu am vedea consecințele negative ale încălcării poruncilor Lui, noi ar trebui să le păzim cu scumpătate, pentru că sunt poruncile LUI, pentru că așa este Domnul și, dacă dorim să fim slujitorii Lui, trebuie să ne respectăm Stăpânul. Dacă nu dorim să fim slujitorii Lui, suntem liberi să plecăm (Voi nu plecați?).

Poate prea des justificăm sfințirea prin sublinierea efectelor pozitive ale păzirii poruncilor și ale efectelor negative pentru încălcarea lor. Nu spun că nu este important să înțelegem aceste consecințe. Cartea Proverbe subliniază adesea aceste efecte. Este bine să le înțelegem și ne ajută în sfințirea noastră. Dar ele nu trebuie să substituie și nici măcar să eclipseze principala motivație a sfințirii noastre. Aceasta este însuși Dumnezeu, care este un Dumnezeu SFÂNT. El este AȘA, și pur și simplu trebuie respectat AȘA cum este. Justificarea sfințirii noastre începe cu Dumnezeu, și nu cu noi. Continuă cu noi, dar începe cu Dumnezeu. Într-o epocă ce glorifică fericirea și împlinirea individului este important să subliniem aceste adevăruri.

Deci Dumnezeu este sfânt. El i-a chemat pe tesaloniceni la sfințire. El le-a dat resursa Duhului Sfânt. Prin Duhul Sfânt El S-a implicat direct în procesul predării sfințirii către tesaloniceni. Pavel subliniază de două ori acest lucru. El

spune că învățăturile au fost date lor *prin Domnul Isus* și că *Însuși Dumnezeu* i-a învățat să se iubească unii pe alții. Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că învățătura despre sfințire nu a fost primită doar prin informație, ci și prin revelație. Isus Hristos prin Duhul Său le-a deschis mintea să înțeleagă sfințenia lui Dumnezeu și apoi poruncile despre sfințire. Și în acest proces unele lucruri se învață direct de la Dumnezeu, chiar fără un învățător uman. Când ne naștem din nou și primim o nouă natură, ne trezim deodată cu senzori spirituali și reflexe spirituale pe care nu le-am avut niciodată și despre care nu ne-a învățat nimeni. Este ceva instinctiv din noi care ne înștiințează cu privire la ce e bine și rău. Când cineva se naște din nou, dragostea de frați este adesea ceva spontan, ceva care curge. El știe că trebuie să fie cu frații și pentru frați. El este învățat de Domnul care locuiește în el să prețuiască sfinții Domnului. Este adevărat că este nevoie și de învățătură pentru a întipări aceste reflexe și a le maturiza. Dar ele sunt acolo, amprintate de Duhul Sfânt. Învățătura din afară se adresează unei puteri dinlăuntru. Iată de ce învățăturile le-au fost date prin Domnul Isus și ei înșiși au fost învățați de Dumnezeu cum să își iubească frații.

Domnul este tot Cel care simte plăcere și bucurie dacă ai Săi copii se sfințesc. Tot El este nesocotit dacă învățăturile despre sfințire sunt nesocotite și tot El pedepsește necurăția. Pentru oamenii care au trăit în întunericul lumii păgâne, sfințirea este o adevărată revelație. Și ea își are sursa în însăși caracterul lui Dumnezeu. Dumnezeu este Preasfânt. El este fără pată, El nu poate face răul. El nu poate trișa, nu poate minți, nu poate înșela, nu poate fi lipsit de onestitate. El este binele, frumosul, absolutul. Tot ce nu Îi reflectă ființa este urât și respins de Acesta. El pune regulile jocului. El este Absolutul. Noi ne permitem să negociem între noi și să ne jucăm de-a relativismul. Absolutul însă este Absolut. Acesta este adevărul incomod al Evangheliei pentru o lume post-modernă. Și aici suntem tentați să facem compromisuri. Tocmai aici trebuie să afirmăm clar adevărul Evangheliei plătind prețul de a ieși afară din tabără și de a purta ocară Lui. Da, putem sublinia că absolutul nu suntem noi și că noi nu avem capacitatea de a cunoaște în mod absolut absolutul, da, putem evita poziția de a părea mândri și de a fi aroganți. Putem fi deschiși la dialog. Dar nu putem negocia adevărurile simple, clare și de bază ale Evangheliei. Mesajul nostru, oricât de politicoși și iubitori am fi, este deranjant pentru lumea modernă. Și așa trebuie să fie. Aici este echilibru. Trebuie să ne facem primiți de orice cuget omenesc și să ne facem grec grecului, dar să păstrăm curată Evanghelia și să insistăm pe acele elemente pe care veacul nostru încearcă să le distorsioneze.

Atunci când Pavel vorbește despre sfințire, primul lucru pe care îl subliniază este: feriți-vă de curvie! El știe că acesta este un domeniu principal al sfințirii și pe care diavolul îl folosește adesea pentru a pângări copiii Domnului. Tesalonicenii se întorseseră la Domnul dintr-o cultură a imoralității, din religiile păgâne care promovau prostituția sacră și tot felul de orgii. Pavel folosește pentru *curvie* termenul din limba greacă de *porneia*, termen care nu se referă doar la adulter, ci include toate formele de necurăție sexuală. Cartea Levitic ne învață că cele două porți principale de intrare a răului într-o societate sunt perversiunile sexuale și practicile oculte. Răul are diferite porți de intrare în viața unui om și în viața unei societăți. Porțile cele mai largi sunt cele două menționate mai sus. Ocultismul înseamnă un contact direct și nemijlocit cu lumea demonică. Deci e de înțeles de ce are consecințe negative atât de mari. Dar pervertirea sexualității? De ce a doua parte este constituită de necurățiile sexuale? Din pricina a ce reprezintă sexualitatea pentru ființa umană.

Sexualitatea este un dar inestimabil, reprezintă poarta vieții. Cel rău vrea să pervertească și să batjocorească ce este frumos și minunat. El are o ură teribilă față de sexualitatea umană tocmai pentru că *din pricina ei* biruința lui inițială nu a fost totală și *prin ea* Domnul a împlinit planul de răscumpărare a omenirii. Domnul știa mai dinainte despre falimentul omului și de aceea s-a gândit la un plan B. Astfel omul a fost conceput o ființă sexuală care să poată fi o poartă a unor noi vieți. Din pricina acestui fapt, Domnul a putut rosti faimoasa promisiune: *Sământa femeii îți va zdrobi capul...* De atunci cel rău a fost cuprins de o ură teribilă față de acest dar al sexualității și a încercat să îl batjocorească, pervertească, și chiar să îl distrugă de-a lungul istoriei. Oare de ce majoritatea injuriilor au conotații sexuale? Oare de ce atâtea forme de perversiuni sexuale? Oare de ce acest război împotriva sexualității umane? Pervertirea unui dar are consecințe cu atât mai grave cu cât darul este mai important. Perversiunile sexuale au efecte tragice asupra personalității umane tocmai din pricina faptului că sexualitatea este un dar inestimabil. Și aici este o mare înțelepciune în a ne prețui propriul dar al sexualității. Se poate întâmpla ca din pricina pervertirii și batjocoririi acestui dar în cultura în care trăim și din pricina propriilor tentații să desconsiderăm acest dar și să nu îl prețuim așa cum ar trebui.

Intensitatea războiului la acest capitol, și forța tentațiilor la acest capitol ne poate face să asociem propria sexualitate cu hedonismul și animalicul din noi. Perspectiva Bibliei este alta. Pavel ne învață să ne stăpânim vasul în sfințenie *și cinste*. Sexualitatea este un dar ce trebuie *cinstit*. Sexualitatea mediază unirea

unui soț cu o soție și mediază aducerea de noi vieți umane în istorie. Pe de o parte cei doi devin una, iar pe de altă parte cei doi se pot înmulți. Sexualitatea este o poartă a vieții dar și o poartă spre taina de a deveni una. Faptul că Eva a fost cea care a dat bărbatului ei să mănânce din pom ne face să minimalizăm taina și improtanța ca cei doi să fie una. Diavolul a știut să lovească unde trebuie pentru ca noi să ne pierdem încrederea în strategia de apărare a lui Dumnezeu. Domnul a considerat că este bine ca omul să nu fie singur și i-a dat un ajutor potrivit. Dar ispita a venit tocmai prin acest ajutor potrivit. Și atunci ne întrebăm? Oare nu era cu adevărat mai bine ca omul să fie singur? În ciuda falimentului lor, concluzia Creatorului nu poate fi contestată: nu este bine ca omul să fie singur.

Domnul a considerat că omul este mai pregătit în confruntarea cu cel rău alături de un ajutor potrivit cu care să devină una. Tocmai pentru că este una cu el, femeia poate veghea asupra bărbatului ei și să îl sprijine în lupta spirituală. Sexualitatea mediază această unire. Pervertind acest dar diavolul lovește în minunata strategie a lui Dumnezeu din contextul luptei spirituale. Adesea propria sexualitate poate fi o pricină de frustrare, de luptă, de ispitire. Dar atenție! Intensitatea războiului nu trebuie să ne facă să ne desconsiderăm acest dar, ba dimpotrivă trebuie să ne învețe să îl prețuim și mai mult. Dacă este un război așa de mare în jurul acestui dar, înseamnă că acest dar ascunde comori inestimabile pe care cel rău vrea să le risipim. Stăpânirea vasului în sfințenie și cinste face posibilă împlinirea menirii acestui dar în cadrul căsătoriei. La fel cum războiul împotriva credinței noastre în Isus Hristos ne deschide mintea să înțelegem cât de prețioasă este această credință, la fel războiul din acest domeniu ne poate ajuta să înțelegem ce comori ascunde el. Această comoară trebuie păzită pentru a putea fi investită acolo unde îi este locul, în cadrul căsătoriei.

Problemele sexuale din cadrul cuplurilor sunt adesea principalele motive de frustrare și chiar de divorț. De cele mai multe ori viața sexuală din cuplu oglindește sănătatea acelei relații de cuplu. Familia este celula Bisercii. O Biserică sănătoasă este formată din familii sănătoase. Iar temelia unei familii sănătoase este o relație de cuplu sănătoasă. Iar un element fundamental pentru o relație de cuplu sănătoasă este păzirea și investirea darului sexualității. Păzirea acestui dar înainte și după căsătorie înseamnă păzirea tainei de a fi una și aplicarea strategiei de luptă spirituală a Domnului: cei doi vor deveni una! Intensitatea războiului și a ispitirilor în acest domeniu nu trebuie să ne determine să disprețuim acest dar, ba dimpotrivă să îl valorizăm și mai mult.

Îndemnul lui Pavel nu este : nu curviți! Ci: feriți-vă de curvie! În altă parte el spune: fugiți de curvie (1 Cor. Cap.6). Pavel știe că în acest domeniu suntem vulnerabili și că forța poftelor este extrem de puternică. Și aceasta mai ales pentru oamenii care înainte să îl cunoască pe Domnul au avut o viață sexuală pângărită de păcate. De curvie se ferește, se fuge, cu alte cuvinte se stă departe. Pavel știe că aici este cheia. Dacă te apropii prea mult nu mai poți da înapoi. Singura șansă să câștigi este să stai departe. Chiar dacă nu vrei să păcătuiești dacă te apropii prea mult de sursele de ispitire ele te vor prinde în mrejele lor și te vor târî în păcat. Este important să îți accepți propria vulnerabilitate și slăbiciune și să înveți să stai departe. Să identifici sursele de ispitire și de păcătuire în acest domeniu și să stai departe de ele. Să nu te apropii nicidecum! Să fugi, să te ferești să stai departe de ele. Să nu te joci cu ele, să nu le subestimezi puterea! Iată înțelepciunea. Da, este o problemă de înțelepciune. Pavel scrie: Fiecare SĂ ȘTIE să își stăpânească vasul. Vasul sexualității trebuie și poate fi controlat. Dar e nevoie să ȘTII cum, și pentru a ȘTI e nevoie să înveți. Să îți înțelegi propria sexualitate, propriul dar, propriile slăbiciuni și vulnerabilități, și apoi să îl controlezi. Dacă sexualitatea te controlează pe tine este vai și amar de tine! Cine controlează pe cine, iată marea întrebare!

Versetul 6 evidențiază dorința lui Dumnezeu ca în Biserica Sa relațiile dintre frați să fie fără vicleșug și fără nedreptate. Domnul dorește relații curate, pline de dragoste și dăruire. Domnul nu este de acord cu interesele în relații. Interesul personal ar putea fi un vicleșug. Când cineva are un interes ascuns într-o relație, el nu este sincer, nu este autentic. Pentru el relația nu este scop în sine, ci mijloc pentru atingerea unui scop egoist. El nu urmărește părtașia frățească și slujirea creștină ci are gânduri ascunse. Biserica este o mare de har și resurse. Unii pot fi înclinați să profite de acest lucru, să profite de bunătatea fraților și să facă nedreptăți, să profite de buna credință a fraților și să aibe interese ascunse. Dar Domnul vede și pedepsește toate aceste lucruri. Interesul într-o relație poate fi unul material, poate fi aprecierea primită de la celălalt, sau un serviciu, ajutor pe care mi l-ar putea da (de exemplu facilitarea găsirii unui loc de muncă), sau poate căpăta forme mai rafinate cum este sindromul salvatorului. Cei care suferă de acest sindrom sunt dispuși să facă mari sacrificii față de cei în necaz sau în nevoie, dar nu le fac pentru a-i ajuta, ci în primul rând pentru a-și alimenta propria identitate de erou salvator.

Firea pământească este foarte înșelătoare. În 1 Cor.13 descoperim că afirmarea de sine este principalul dușman al dragostei. Aceleași lucruri pe care le face dragostea, le poți face din afirmare de sine. Oamenii se întorc la Domnul

din iadul acestei lumi, lume caracterizată de vicleșug și nedreptate în relații. Tendința este să aducem cu noi aceste lucruri în Biserică. Dar Domnul ne cheamă la relații curate fără interes, fără scopuri ascunse. Fratele nostru este Templul lui Dumnezeu, cel în care locuiește Hristos. Relaționăm cu frații pentru a avea părtășie cu ei și cu Hristos care locuiește în ei, și pentru a-i sluji pe ei și pe Hristos care locuiește în ei.

Este interesant faptul că în traduceri din limba engleză și în originalul grecesc ni se sugerează o legătură între versetele 3-5 și v.6. Traducerea ar putea fi:

- ***Și în această privință***, nimeni să nu greșească sau să profite de fratele său.

Expresia ***în această privință*** ar însemna în acest domeniu al sexualității. Cu alte cuvinte, Pavel în v.6 rămâne în domeniul curăției sexuale. El vede pericolul necurățiilor sexuale nu doar în relația cu cei din afară ci și în relația cu cei din Biserică.

Tesalonicenii se întorseseră la Domnul dintr-o lume a imoralității sexuale. Ei acum erau prizonieri și deveniseră foarte apropiați unul față de altul. Pavel știa că această apropiere unii față de alții le putea fi fatală dacă ei nu exersau înfrânarea. Acum în Hristos erau una: fie bărbați, fie femei, fie greci, fie iudei, fie robi, fie slobozi. Zidurile erau îndepărtate și ei erau acum foarte apropiați unii față de alții. Dar pentru persoane care înainte să se întoarcă la Domnul dintr-o lume a imoralității sexuale, această apropiere relațională însemna și un mare pericol. Pavel nu descurajează apropierea dintre ei dar le trage un semnal de alarmă: atenția la curvie! Astfel vicleșugul și profitul din relația cu fratele ar putea fi chiar de natură sexuală. În relația cu frații sau surorile pot fi interese sexuale ascunse care să fie motivația păstrării sau întreținerii unei relații. Discuțiile spirituale, părtășia creștină, pot deveni un pretext pentru a te apropia de persoana care te atrage din punct de vedere sexual. Aceasta înseamnă a te apropia cu vicleșug de fratele tău și pentru a profita de el. Acesta poate fi sâmburele curviei. Mai mult decât atât, interesul ascuns poate fi altul și nu de natură sexuală. Dar cu toate acestea ar putea însemna începutul drumului spre curvie. Căci dacă îmi permit să relaționez cu un frate din diverse interese îmi consolidez un anumit model în relații. Când interesul va fi unul sexual (de obicei foarte puternic), va fi foarte dificil de stăpânit fenomenul. Persoana care are deja acest model relațional bazat pe interes va cădea foarte ușor în mrejele unei relații bazate pe interese sexuale. Orice gând ascuns pe care Domnul ni-l descoperă într-o relație trebuie adus la crucea Lui. Dacă trăim astfel, vom

observa și repudia cu rapiditate orice interes sexual care poate alimenta relaționarea cu un frate.

Astfel, versetele 6b-8 ar avea în vedere în primul rând curăția sexuală din relațiile din Biserică. Domnul pedepsește aceste intenții sexuale ascunse din realții, El ne-a chemat la curăție sexuală și cine nesocotește aceste învățături despre curăția sexuală îl nesocotește în primul rând pe Domnul. Cu toții vom fi ispitiți la fel ca și tesalonicenii. Pavel nu vrea să ne speriem de propriile slăbiciuni dar să învățăm să ne înfrânăm. Dacă o soră se simte atrasă de un bărbat căsătorit, și purtată de această atracție tot îi cere sfaturi și călăuzire spirituală, sau se oferă să le slujească familia în diverse ocazii, atunci Domnul o va pedepsi aspru. Dacă un bărbat căsătorit se simte atras de o soră din Biserică și tot își creează contexte (nu pentru a curvi cu ea) dar pentru a relaționa cu ea, el deja a călcat pe un teren minat și este pe drumul curviei. Dacă impulsul sexual este motivația apropiierii de cineva din Biserică este un lucru extrem de grav. Impulsul trebuie înfrânat, adus la crucea lui Hristos și înlocuit cu motivația curată a dragostei dezinteresată. Dacă este nevoie, se poate impune chiar o scădere a frecvenței relaționării cu persoana spre care este focalizată atracția.

Este foarte interesant faptul că Pavel așează blocul învățaturii despre curvie lângă cel despre dragostea frățească. Dragostea frățească ne face să relaționăm intens unii cu alții. Purtați de dragostea dintâi, tesalonicenii se întâlneau adesea foarte des, și nu se mai discriminau pe criterii de sex, etnie, poziție socială. Se vizitau, se întâlneau în case, se ajutau, se sfătuiau. Pavel le spune: este foarte bine! Nu renunțați la acest lucru. DAR atenția la curvie! Ispititorul este între voi, iar acesta este un capitol vulnerabil. În această privință, nimeni să Nu fie cu vicleșug sau să profite de fratele său. Lupta cu curvia înseamnă tăierea din adânc a rădăcinilor ei. Înseamnă a curma orice relație bazată pe interes, înseamnă a duce la crucea lui Hristos orice tip de vicleșug, înseamnă a îndepărta orice gând necurat din acest domeniu. Vasul se stăpânește în sfințenie și cinste, nu în aprinderea poftelor. Cu alte cuvinte, ține de noi să ne ferim de acele contexte care aprind în noi poftele de natură sexuală. Sunt momente de ispitire când ispita vine pur și simplu și trebuie să te lupți cu ea. Dar sunt și ispite pe care le trezim noi pășind pe terenuri minate sau apropiindu-ne neînțelept de sursele de ispitire. Ține de fiecare în parte să identifice sursele care îi aprind dorințele și să stea departe de ele. Cu această ispită se luptă doar de la distanță. A încerca să te lupți cu ea din apropiere înseamnă de fapt să pierzi. Atracția poate fi atât de puternică la acest capitol

astfel încât dacă depășești o graniță, nu mai poți controla fenomenul. Tactica celui rău este deci să te facă doar să te apropii de ispită pentru a o privi puțin. El nu îți spune să te duci în brațele ispitei, dar doar să te apropii puțin mai mult, doar să te joci cu ea puțin, doar puțin. El știe că odată intrat în acest joc, vei pierde. El știe că se vor aprinde în tine pofte puternice pe care nu le vei putea controla. Nu degeabă folosește în Proverbe Solomon expresia: ca un bou la tăiere. Iar sfatul lui Solomon este clar: stai DEPARTE de ispită. E singura ta șansă la acest capitol. Ce înseamnă DEPARTE? Ține de fiecare să își definească acest lucru în dreptul lui dar și cu ajutorul sfaturilor fraților. Domnul Isus vrea să trăim în lume dar să fim atenți ca lumea să nu intre ea în noi. Mănăstirea nu este o soluție. Provocarea este să trăiești în mijlocul lumii dar să știi să te ferești de sursele de ispitire. Sunt lucruri care țin de noi, de alegerea noastră de a merge undeva sau nu, de a te apropia de cineva sau nu, de a avea acces la internet fără a fi supravegheat sau de a evita această situație etc.